

iStock.com/RichterFoto

Hoe Europa aan het winnen is tegen Extreem Rechts

Als je hen niet kunt verslaan...

- Richard Palmer
- [30-03-2022](#)

Het volgende is een artikel dat wij eerder hebben geplaatst. Vanwege de komende verkiezingen denken wij dat het nuttig is om dit opnieuw te lezen:

Dit is een jaar van verkiezingen voor Europa. Frankrijk, Duitsland en mogelijk Italië zullen elk hun belangrijkste verkiezing in jaren houden. In elk van deze grote landen is het naoorlogse systeem aan het verkrummen. Het ondenkbare is nu mogelijk: Frankrijk kan een extreemrechtse president kiezen, Italië kan de eurozone verlaten, en de Europese rots in de branding, Duitsland, kan gaan stuiptrekken.

Over heel de wereld kijken waarnemers angstvallig toe.

Maar één land heeft zijn verkiezing al gehad, en diens resultaten geven ons een krachtige boodschap over wat we kunnen verwachten.

Europeanen Willen Een Sterke Man

De Nederlandse verkiezingen van 15 maart belichten een grote verschuiving in de Europese politiek. In de aanloop naar de verkiezingen wezen vele peilingen op een overwinning voor Geert Wilders en zijn Partij voor de Vrijheid (PVV). "Ik haat de islam" is één van Wilders meer controversiële uitspraken. Ook wil hij de Koran buiten de wet stellen. Toen hij slechts tweede werd, waren de westerse media euforisch. *Bloomberg*: "Nederlandse Liberalen Verslaan Wilders' Partij in Klap aan Populistische Vloedgolf."

Daily Mail: "Extreemrechtse Nederlandse M.P. Wilders FAALT bij de Algemene Verkiezingen." *The Telegraph*: "Nederland Verwerpt Extreemrechts."

Welkom in het Europa anno 2017, waar het een "grote nederlaag" is om als extreemrechtse partijtweede te worden in een nationale verkiezing.

Een generatie geleden zou het ondenkbaar zijn geweest dat iemand als Wilders het zo goed zou doen.

De invloed van Wilders strekt veel verder dan diegenen die daadwerkelijk voor hem gestemd hebben. Zoals James Traub schreef voor *Foreign Policy*:

In de weken voorafgaand aan de verkiezing waren de Nederlanders bezorgd over en haast bezeten door thema's als immigratie, integratie en nationale identiteit. Overschie is een grotendeels witte enclave in een stad die zoals de meeste stedelijke centra in Nederland, bijna evenveel uit immigranten als inheemse Nederlanders bestaat, en iedereen die ik sprak op de Boulevard was het wel ergens met Wilders' nationalistische agenda eens...

Hij heeft de Nederlandse politieke cultuur zo grondig hervormd dat kiezers die zijn standpunten delen, maar hem *ultra vires* beschouwen, nu voor een heleboel partijen kunnen kiezen die een harde lijn tegen immigranten en Islam hebben ingenomen, waaronder de VVD zelf. Dit is de Europese politiek in 2017; het centrum houdt stand, maar alleen door mee te buigen met nationalistisch rechts (13 maart).

De centrumrechtse leider Mark Rutte en zijn Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (VVD) “wonnen” de verkiezingen. Maar de intrigerende vraag is: *Hoe* is hij erin geslaagd om zich nog voor Wilders te dringen?

Tijdens de campagne nam hij bewust de toon van Wilders over. Immigranten moeten “normaal doen of weggaan”, schreef hij. Hij zei tot antisociale Turkse jongeren, in krasse bewoordingen, terug te keren naar Turkije. “Iedereen weet meteen dat dit de stijl van Wilders is... Het is bijna dialect, een beetje archaisch,” zei Henk te Velde, een professor in politiek taalgebruik aan de Universiteit van Leiden, refererend aan de woorden van Rutte.

Daarna, slechts een paar dagen voor de verkiezingen, schonk Turkije Rutte een geschenk. In Turkije stond op 16 april een grondwetsreferendum over het overhevelen van meer bevoegdheid naar de president op de agenda. Een behoorlijk aantal Turken woont in Nederland en zijn gerechtigd om te stemmen in het referendum. En dus belegden Turkse ministers campagnes in Nederland om stemmen te ronselen.

De Nederlandse regering was niet enthousiast over deze campagnes zo dicht bij hun eigen nationale verkiezingen – verkiezingen waarin de Islam tot een sleutelrol was uitgegroeid. Men probeerde met Turkije te onderhandelen. Tijdens die gesprekken dreigde Turkije ermee sancties aan Nederland op te leggen als het land zou proberen de campagnes te beteugelen.

Daarop begon Rutte het hard te spelen. Als Turkije zou beginnen te dreigen, dan zou geen enkele Turkse minister het land worden binnengelaten, zei hij. Het vliegtuig van de Turkse minister van Buitenlandse Zaken werd de toegang tot Nederland ontzegd.

Dat kon Turkije niet stoppen. De Turkse minister van Familiezaken reisde naar Duitsland, samen met een paar valse ministers als afleidingsmanoeuvre, om zo te proberen Nederland binnen te glijpen. Maar de Nederlandse politie had de echte minister toch opgemerkt, waarop ze naar Duitsland werd teruggeleid.

Als gevolg van dit diplomatieke incident schaarden de Nederlanders zich achter hun leider, niet omdat hij zo meegaand of beleefd was, maar omdat hij stoer was. Volgens een van de peilingen zei 86 procent van de Nederlanders dat ze Ruttés optreden steunden. Velen zeggen dat het dit incident een week voor de verkiezingen is, dat Ruttés populariteit voldoende deed rijzen om Wilders te kunnen verslaan. Spiegel Online schreef: “Ruttés verkiezingsoverwinning had een Turkse vader: Recep Tayyip Erdoğan.”

Dit is tegenwoordig een lapmiddel tot populariteit in Europa. Kom op voor je land. Sta op tegen de Islam. Klink net als je extreemrechtse opponent.

Andere landen nemen er notitie van. Zoals het Duitse zakenblad *Handelsblatt* schreef in een artikel met als titel “Winnen van populistten: Lessen Van de Nederlandse Verkiezing”: “De Nederlandse minister-president en leider van de liberale VVD Mark Rutte won het van de rechtse politicus Geert Wilders dankzij staatsmanschap, een duidelijke lijn tegen de Turkse campagnes en door het gedeeltelijk overnemen van Wilders houding tegenover immigranten” (17 maart 2017).

De boodschap van de verkiezing is duidelijk: Wil je van ze winnen, sluit je bij hen aan.

Het is een boodschap die de Duitse conservatieven ernstig zullen overwegen. De *Alternative für Deutschland* zal Duitslands federale verkiezingen in september niet winnen. Maar het kan wel voldoende stemmen van de gangbare partijen aftappen om hen de verkiezing te doen verliezen.

Verschuiven naar rechts, opstaan tegen de Islam, aanmoedigen van nationale trots – dit waren de middelen tot succes in de Nederlandse verkiezingen. En dit zijn belangrijke trends om op te letten in Duitsland.

Sinds zijn ontstaan in 1990 is de *Trumpet* bewust blijven letten op de opkomst van een sterke leider in Duitsland. “Steeds opnieuw in de Duitse geschiedenis, wanneer de Duitsers bang worden voor de gebeurtenissen in de wereld, roepen ze om een sterke leider om hen te leiden!”, schrijft de *Trumpet* hoofdredacteur Gerald Flurry in *Er Zal Spoedig Een Sterke Duitse Leider Komen*. “Dat hebben ze door de geschiedenis heen gedaan – en dat gaan ze weer doen.”

“De zwakte getoond door het Westen openbaart een schreeuwende behoefte aan sterk leiderschap. En of mensen het nu geloven of niet, dat leiderschap zal in Duitsland gaan opstaan,” schrijft hij.

“Vandaag zoeken Europeanen een *andere* regeerder zoals Karel de Grote!”

De heer Rutte stond op tegen Turkije en kreeg de steun van 86 procent van zijn landgenoten voor zijn aanpak van deze kwestie, volgens een peiling door Maurice de Hond enkele dagen voor de verkiezingen. Hij is niet de aankomende sterke man – hij is niet zo sterk en ondanks zijn verkiezingszege kreeg hij slechts beperkte steun. Hij kreeg een opstoot in steun dankzij een eenmalige ferme houding tegen Turkije. Maar deze opstoot toont wat Europese kiezers echt willen.

Dit zet Duitse leiders aan om serieus na te denken over de behoefte aan sterke leiders om de verkiezingen te winnen.

Een Versplinterd Electoraal Systeem

De Nederlandse verkiezing liet ons nog een andere belangrijke pan-Europese trend zien: de ineenstorting van het politieke systeem.

De belangrijkste linkse partij in Nederland, de PvdA, zonk weg van 38 naar 9 zetels. “In deze verkiezing leek de strijd te gaan om rechts tegen rechtser, met een paar charmante alternatieven ter linkerkant, zonder echte rol voor centrum-links,” schreef de *European Council on Foreign Relations* (21 maart 2017).

En nu wordt de Nederlandse politiek gedomineerd door een reeks kleinere partijen. De PVV van Wilders, het CDA en D66 wonnen elk ongeveer 20 zetels. GroenLinks en de SP elk 14. In 2012 ging bijna 65 procent van de stemmen naar de top-drie. Deze keer wonnen ze amper 47 procent.

De regeringscoalitie moet nu uit minstens vier partijen worden samengesteld. “Deze verkiezing kan Nederland haar meest gefragmenteerde regering in de geschiedenis bezorgen,” schreef de *New York Times*. “Sommige analisten denken dat het weken of maanden kan duren om een regering te vormen en dat de coalitie fragiel zal zijn. In België, dat een vergelijkbaar politiek systeem als Nederland heeft, duurde het zoals algemeen bekend bijna anderhalf jaar na de verkiezingen in 2010 om een regering te vormen” (15 maart 2017).

De Berlijnse verkiezingen van afgelopen jaar toonden dezelfde trend. Nadat de steun voor Duitslands twee grootste partijen zo hard was gezakt dat ze samen geen meerderheid meer konden vormen, schreef George Friedman voor *Geopolitical Futures*: “...de resultaten van de Berlijnse verkiezing zien eruit alsof iemand een bord op de grond heeft stukgeslagen – met steun voor de diverse partijen gefragmenteerd in de scherven” (20 september 2016).

Dit is gevaarlijk terrein, en land na land gaat dezelfde weg op. De laatste keer dat we dit meemaakten was in de jaren 1930, en het was een vicieuze cirkel. De opkomst van de protestpartijen ontnam de traditionele partijen hun gebruikelijke kiezers. Traditionele coalities functioneerden niet langer. De gezaghebbende partijen van rechts en van links vormden complexe coalities om de protestpartijen van de macht te houden. Deze coalities waren onstabiel of inefficiënt en meer kiezers besloten de traditionele partijen te verlaten en de protestpartijen te steunen.

Wat we nu zien in 2017 is niets minder dan de algehele ineenstorting van het Europese politieke systeem.

Het behoud van onze liberale democratie is niet vanzelfsprekend, en in het grootste deel van Europa zijn democratische regeringen eigenlijk relatief recent. Europese leiders zijn al aan het flirten met alternatieve systemen (lees ons artikel [“Democracy Is Dying”](#)).

Ook dit komt overeen met de *Trumpet* voorspellingen, die gebaseerd zijn op Bijbelse profetie.

In *Er Zal Spoedig Een Sterke Duitse Leider Komens* schrijft de heer Flurry: “Daniël 11:21 profeteert dat deze sterke leider aan de macht zal komen ‘door vleierijen’ – waarschijnlijk niet door stemmen, maar door een coalitieregering van één of andere soort.”

“De *Jamieson, Fausset and Brown Commentary* zegt: “De natie zal niet door een officiële procedure het koninkrijk aan hem opdragen, maar hij zal het verkrijgen door listigheid, ‘vleiend’”, schrijft Brad Macdonald in hetzelfde boekje. “Met andere woorden, een misleid publiek, of een groep van Europese leiders zal hem waarschijnlijk uitnodigen tot de macht”

“Deze spoedig komende leider zou letterlijk een koning genoemd kunnen worden,” meldt de heer Flurry. “Zelfs als hij dat niet is, de Bijbel geeft hem dat label. Als de Bijbel over een koning praat betekent dat in de meeste gevallen dat het geen democratische regering is.”

Deze ineenstorting in de Europese politiek vormt het podium voor een leider die door dit soort van “vleierijen” op zal komen.

Het profetische kader vertelt ons niet exact wat er in de Franse, Duitse en mogelijk Italiaanse verkiezingen zal gebeuren. Maar het verschaft ons een overzicht van wat we in Europa kunnen verwachten: welke trends zullen belangrijk zijn in deze verkiezingen en daarna. Politieke systemen zullen tot stilstand komen. Mensen zullen wanhopig naar een sterke leider verlangen. Zij zullen er een krijgen. Europa zal een verenigd front vormen. En deze koning zal uiteindelijk ten oorlog trekken tegen de Islam en vervolgens tegen andere machten.

Dit is exact het type leider dat de *Trumpet* had aangekondigd voor Duitsland. Blijf uitkijken naar hem. ■

Trompet Nieuwsbrief

"Great Again"

Amerika zal weer groots worden, maar niet op de manier zoals miljoenen Amerikanen denken.

DOOR GERALD FLURY

Ik heb juist voor het eerst op de televisie mijn nieuwe boekje "Great Again" aangekondigd. Dit boek werd uitgegeven in de zomer van 2018. De nieuwsgierige journalist Donald Trump jubelde erop en hetzelfde moment een boek met dezelfde titel! Toen mijn nieuwe boekje naar de drukker ging, werd ik niet over het boek van Mr. Trump. Opgenotelijk was de titel "Optimal America" (Optimale Amerika). Hij veranderde de naam naar "Great Again" (Optimale Groots). Is dit werkelijk slechts toeval? Ik denk het niet...

[Lees de rest van het artikel](#)

Trompet Nieuwsbrief

Blijf op de hoogte en schrijf u in voor onze nieuwsbrief. Dit is gratis en zonder verdere verplichting.